

[Martin Nielsen.]

sted, at man har den opfattelse, at der er begået uret,

„men det vil være urimeligt at udlede heraf, at Sovjetunionen skulle nære grovere imperialistiske ønsker end de vestlige stormagter. Den vil sikkert tværtimod med den bedste samvittighed hævde, at den kun har gjort to ting: sørget for sin egen sikkerhed og hjulpet Østeuropas undertrykte folk til at blive herrer i deres eget hus. Og det er svært at bestride sandheden heri.“

Jeg skal ikke knytte kommentarer til disse citater, de taler for sig selv.

Nu har man altså en anden opfattelse. Man har den opfattelse, selvom man ikke åbent giver udtryk for det, at det folk, der mistede omtrent 20 mill. af sine indbyggere i forsvaret for sit eget territorium og for befrielsen af Europa, derunder også Danmark, nu skulle være krigslystent. Det er svært i hvert fald for mig at tro. Jeg havde lejlighed til i krigens brændende bagland at gennemrejse strækninger i Østeuropa, territorier betydeligt større end Danmark, hvor praktisk talt al civilisation, alle menneskelige boliger, alt faktisk var lagt øde.

Nu vil man bilde verden ind, at et folk, der står midt i den gigantiske opgave at læge sårene efter de smertelige slag, skulle true andre, og derfor vil, når denne rigsdagsdebat er færdig — derom er der jo ingen tvivl —, Danmark være knyttet sammen med USA og udgøre den forreste frontspids mod øst. Jeg ville ønske for mig selv, at jeg kunne berolige mig med, at dette betyder fred. Jeg er bange for, det ikke gør det, jeg er bange for, som jeg sagde om situationen med manden med de to pistoler, at en dag sker der noget, og så er jeg jo ikke i tvivl om — det må jo også være de strategiske forudsætninger for Danmarks forsvar og regeringens planer —, at det første, der overhovedet vil ske, hvis en sådan katastrofe indtræder, vil være, at regeringen sammen med nationalbankens guldbeholdning begiver sig til Canada eller et andet sted i sikkerhed.

Jeg spørger nu den høje regering: Hvis denne situation indtræder, vil man da bøn-falde USAs regering om at anvende atom-bomben for at befri Danmark? Jeg spørger om det, og jeg vil gerne have et svar derpå. Det er jo ikke en hypotese, det er jo det, som man har fortalt fra militær sagkyndig side vil ske, hvis der kommer en krig.

Skulle krigen trods min frygt, trods det

som jeg ser i den verdensomspændende baseplan, som her trækkes op, ikke komme, i hvert fald foreløbig, regner man så med, at Danmark fortsat indenrigspolitisk — udenrigspolitisk naturligvis ikke, det er givet — har sin handlefrihed i behold, eller er der ikke større sandsynlighed for, at efterhånden som stabene ankommer, efterhånden som politikken overgår til militæret, vil denne rigsdag komme til at udføre en funktion, som vil få en forbausende lighed med den, vi kendte for nogle år siden? Tror man virkelig, at Danmark også i indenrigspolitiske spørgsmål vil være i stand til at bevare sin handlefrihed, sin bevægelsesfrihed? Jeg tror det ikke. Jeg tror derimod, at vi vil se, trods alle de lovord, vi har hørt om demokratiets solidaritet, at der vil optræde stormagter på arenaen, som i praksis har en noget anden opfattelse selv af den form for demokrati, vi hidtil har kendt i dette land, og jeg tror, vi må indstille os på at se dette demokrati begrænset i stadigt stigende målestok, efterhånden som det bliver stabene, generalstabene, militæret, der bliver bestemmende.

Jeg er bange for, at hvis man har sagt a, så bliver man nødt til at sige hele alfabetet. Jeg tror ikke, at de mænd, som under et frygteligt ansvar og i en uhyre vanskelig situation — jeg har sagt det tidligere —, den 9. april traf den beslutning, de traf, havde muligheder for eller var i stand til at overse alle konsekvenserne af denne beslutning. Men jeg tror derimod, at de gradvis, som ugerne, månederne og årene gik, lærte at forstå det og også lærte at parere ordre. Har man sagt a, så kommer man til at sige b og hele alfabetet med.

Det må måske også være mig tilladt at sige, selvom man synes, det er en gentagelse, selvom det er ting, som der ikke skulle rippes op i o. s. v., at man må forstå, at selvom vi nu er landsforrædere, og selvom vi nu er femtekolonnemænd, så er vi også en slags mennesker, og vi har vel også en gang imellem grund til og ret til at reagere menneskeligt, særlig når og hvis vi udfordres direkte dertil.

Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft efterlyste vor loyalitet. Jeg vil gerne spørge det ærede medlem: Hvor langt skal denne loyalitet gå denne gang? Skal vi igen være så loyale, at vi lader os arrestere efter det ærede medlems ønske, at vi lader os deportere, at vi dør af loyalitet overfor det ærede medlem? Der er folk og partier i denne sal, som mere eller mindre er i stand til at forklare eller bortforklare deres stilling den